

**Λάβαμε από τον
κ. Μάκη Μάτσα,
πρόεδρο της ΜΙΝΟΣ-
ΕΜΙ, την ακόλουθη
επιστολή, την οποία
και δημοσιεύουμε.**

«Κύριε διευθυντά, διάβασα στο περιοδικό σας, στο τεύχος Νο 45 της 3/11/1993, τη συνέντευξη της καλής και αγαπητής φίλης Καίτης Γκρέυ, με τίτλο “Ο έρωτας με λεηλάτησε”. Προς το τέλος της συνέντευξης αναφέρεται σε μένα. Θα ήθελα, λοιπόν, να τη διορθώσω σε δύο σημεία και να της θυμίσω ορισμένα γεγονότα, που, προφανώς, κάπου τα συγχέει. Επειδή, μάλιστα, το ένα από τα δύο περιστατικά το βρίσκω χαριτωμένο, πιστεύω ότι αξίζει να το μάθουν και οι αναγνώστες σας.

Λέει, λοιπόν, η Καίτη: “... τον Τόλη Βοσκόπουλο δεν τον ήθελε ο κ. Μάτσας και τα πρώτα του τραγούδια τα έβγα εγώ”. Κι εγώ της θυμίζω: Κατ’ αρχήν, η πρώτη συνεργασία του Βοσκόπουλου, για την οποία μιλάει η Καίτη, ήταν με την “Κολούμπια” και τον Τάκη Λαμπρόπουλο, με τον οποίο συνεργαζόταν και η ίδια. Επομένως, δεν μπορεί να ήμουν εγώ που δεν ήθελα τον Βοσκόπουλο, αλλά ο τότε διευθυντής της “Κολούμπια”. Όντως, τα πρώτα του τραγούδια τα τραγούδησε η Γκρέυ, το 1964, στην “Κολούμπια” και ήταν το “Για σένα” σε στίχους Θάνου Σοφού και το “Είσαι η λατρεία μου” σε στίχους Π. Γιαννακάκου.

Και τώρα έρχομαι στο θέμα

Νταλάρα. Λέει πάλι η Καίτη: “...Ο Μάτσας ούτε τον Νταλάρα ήθελε. Τον θεωρούσε κακό αντίγραφο του Μπιθικόση”. Κι εγώ εξιστορώ τα τότε γεγονότα, με τη σειρά που έγιναν: Βρισκόμαστε στο 1968 και η Καίτη Γκρέυ συνεργάζεται πλέον μαζί μου. Έρχεται μια μέρα στο γραφείο μου και μου αναγγέλλει

ότι άνοιξε ένα μαγαζί στην Πλάκα, όπου τραγουδάει η ίδια και έχει μαζί της έναν καταπληκτικό τραγουδιστή. Με καλεί, λοιπόν, να πάω να την ακούσω και με την ευκαιρία να ακούσω και τον τραγουδιστή αυτόν. Εγώ καθυστερώ να πάω και στο μεταξύ μαθαίνω ότι κάτι δεν πήγε καλά και το μαγαζί έκλεισε...

Ένα μήνα αργότερα, μου λέει ο Σπύρος Ζαγοραίος: “Άνοιξα ένα καινούριο στέκι στην Πλάκα. Θα ’ρθεις να με ακούσεις; Έχω πάρει όλη την ορχήστρα και τους τραγουδιστές της Καίτη Γκρέυ”. Αμέσως θυμάμαι τα λόγια της Καίτης για τον καταπληκτικό τραγουδιστή και την επομένη σπεύδω να πάω στο μαγαζί του Ζαγοραίου. Εκεί, λοιπόν, γύρω στα ξημερώματα, ακούω ένα νεαρό παιδί – που μέχρι εκείνη την ώρα έπαιζε μόνο κιθάρα – να τραγουδάει το “Είμαι απτός χωρίς φτερά”. Πραγματικά ενθουσιάζομαι. Διαισθάνομαι ότι βρίσκομαι μπροστά σε μια μεγάλη φωνή. Ήταν ο Γιώργος Νταλάρας. Τον καλώ στο στούντιο, κάνουμε το πρώτο δοκιμαστικό και έτσι υπογράφουμε και το πρώτο μας συμβόλαιο.

Μετά από καιρό συναντάω την Καίτη. Μόλις τη βλέπω, την παίρνω αγκαλιά, τη φιλάω και της λέω: “Καίτη μου, σ’ ευχαριστώ. Πήγα στον Ζαγοραίο κι άκουσα τον τραγουδιστή που μου έλεγες. Ο Νταλάρας είναι πραγματικά υπέροχος”. Τότε η Καίτη με κοιτάζει με απορία και γεμάτη αμηχανία μου λέει το καταπληκτικό: “Μα εγώ σουμίλαγα για τον Ντουινιά. Αυτός είναι τραγουδιστής. Αυτόν εννοούσα”!*

Πάντα με όλη μου την αγάπη για την Καίτη.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία».